

Op welke manier kwamen de Schriften tot stand?¹

De Schriften werden niet allemaal in één keer gegeven en ook niet eens voor altijd. Ze kwamen in afleveringen, in termijnen, zoals de gelegenheden en de omstandigheden dat vereisten. (Hebreeën 1:1 CV- ‘... *in veel delen en op veel manieren* ...’). De door God geïnspireerde tekst bevestigt zelf dat het niet in één keer plaatsvond.

De schrijvers

Drieëndertig mensen door God Zelf uitgekozen, van allerlei afkomst, door heilige geest geleid, spraken de onthullingen, die God aan de mensen bekend wilde maken, uit en schreven die op. Dit gebeurde in een tijdsbestek van ongeveer 1500 jaar, vanaf 1400 vóór Christus tot ongeveer 100 na Christus. Koningen als David en Salomo schreven. Staatslieden als Daniël en Nehemia, priesters als Ezra, een geleerd man in de kennis van Egypte als Mozes, maar ook een herder als Amos werden geroepen Gods woorden te schrijven. Een veracht belastinginner van het Romeinse gezag als Mattheus of ongeletterde vissers als Petrus, Johannes en Jacobus, een geliefde arts als Lucas, een vervolger van de gemeente en lasteraar als Saulus van Tarsus schreven de woorden van God. Er waren ook zieners als Jesaja en Jeremia. Voor hen allen werden de gordijnen van de tijd opzijgeschoven om door de eeuwen heen te kunnen zien. Zo zagen zij de gebeurtenissen van de komende eonen en schreven er boeken over, zodat wij ervan kunnen leren.

¹ Naar Adlai Loudy God's Eonian Purpose in het Nederlands vertaald en bewerkt door Gijs Bernouw.

Deze Nederlandse tekst werd geschreven bij de publicatie van de ‘Studieversie’ van de concordant in het Nederlands vertaalde brief aan de Efeziërs.

Waar werd geschreven?

Hoewel de Schriften grotendeels in Azië werden geschreven, is het geen bundel Aziatische verhalen. In de woestijn van de Sinaï en in Arabië, op de heuvels en in de steden van Palestina, in de ruimtes bij de tempel; in de scholen van de profeten in Bethel en Jericho, in de paleizen van Susan in Perzië of aan de rivieren van Babylon, in een Romeinse gevangenis of op een klein eilandje zoals Patmos in de Egeïsche zee werden ze opgetekend.

Ter vergelijking:

Stel je eens voor dat we op deze wijze een aantal medische geschriften bij elkaar zouden voegen:

- 63 boeken van de hand van 33 dokters en chirurgen,
- geschreven op basis van de medische kennis van hun tijd,
- tot stand gekomen onder verschillende omstandigheden,
- verspreid over een periode van 1500 jaar geschreven.

Zou dat een standaardwerk voor de geneeskunde voor vandaag opleveren? Zou jij naar een chirurg gaan die aan de hand van dit 'standaardwerk' zou opereren? Het succes van dit boekwerk zou zeer gering zijn, en de verwarring zeer groot.

De Schriften echter, die op deze manier werden samengesteld, zijn geen allegaartje van kennis en geschiedenis. Zij vormen geen samenraapsel van legenden en mythen en godsdienstige verzinsels of bijgeloof, zoals dat verwacht zou kunnen worden.

Eenheid en voortgang

Er is geen ander boek in de hele wereld te vinden als de heilige Schrift. Vanaf het begin tot de voltooiing is er een goddelijke eenheid waar te nemen, die we nergens anders kunnen vinden. Ieder woord, vers, hoofdstuk en boek vormt een noodzakelijk onderdeel van het geheel en dat op de door God aangewezen plaats. Je kunt een bepaald geïsoleerd gedeelte van de Schrift niet op een verstandige manier begrijpen los van enig inzicht van zijn plaats in en relatie tot het geheel. Daarom is het onontbeerlijk voor een vruchtbare studie van de Schriften om een algemene kennis te hebben van het geheel. (Dat maakt zondagsschoolwerk dus erg belangrijk!)

De heilige Schrift kent een goddelijke volgorde en voortgang in het ontvouwen van de waarheid: de richters wisten meer dan de vade-

ren; de profeten wisten meer dan de richters; de apostelen meer dan de profeten. Zo is de uitspraak van de Meester over het vruchtvoortbrengen van de aarde: ‘... *eerst de halm, dan de aar en vervolgens de volle korrel in de aar*’ (Marcus 4:28) ook een illustratie van de ontwikkeling van Gods ordening van onthullingen aan de mens; het werd ‘*in veel delen en op veel manieren*’ gegeven (Hebreeën 1:1 CV), zoals de tijd en de gelegenheid dat vroeg.

De Schriften zijn geïnspireerd.

Wat wordt er eigenlijk bedoeld met: de Schriften zijn *geïnspireerd*? Wat moeten we eronder verstaan dat God mensen leidde die Hij Zelf had uitgekozen om de openbaringen van de schepping, historische feiten, wetten, profetieën, aansporingen, beloften en leringen te schrijven, die de mensheid zouden brengen tot kennis en wijsheid van Zijn voornemen (plan), liefde en genade? In de grondtekst staat ‘*pasa graphê theopneustos*’ wat letterlijk overgezet betekent: iedere schrift God-geademd. Hieruit mogen wij duidelijk verstaan dat God Zelf, door heilige geest, de mensen vroeger heeft verteld wat ze MOESTEN NEERSCHRIJVEN. Daarom zijn de Schriften de échte woorden van God.

De God van de Hebreeuwse geschriften *sprak*. Het was een *mondelijke* onthulling. Hij openbaarde Zich als Elohim/Alueim¹, IEUE² en Adonai³ door middel van uitspraken die via de profeten kwamen, hoewel Zijn diepste wezen verborgen bleef. In de Sinai werd Zijn stem *gehoord*, maar Hijzelf bleef verborgen; Hij *schreef* de twee tafelen van het getuigenis op steen (Exodus 31:18 en 32:16); Hij schreef ook op de muur van het paleis van Belsassar (Daniël 5:5 en 5:24-28). Hij *praatte* met Mozes op de berg, waar Hij hem de details van de tabernakel gaf en de voorschriften voor de Levieten. Hij *sprak* bij de doop van Jezus (Mattheus 3:17) en op de berg van de verheerlijking (Mattheus 17:5) en op een dag toen Jezus de menigte over Zijn ‘verheerlijking’ vertelde (Johannes 12:27-30).

¹ Elohim/Alueim – Hebreeuws: Onderschikker; in het Grieks – Theos: Plaatser/God.

² IEUE – Hebreeuws: Hij Die was, Hij Die is, Hij Die komt.

³ Adonai – Hebreeuws: Mijn Heer; Grieks – Kurios.

God sprak niet alleen direct tot mensen, maar Hij sprak ook tot hen in Zijn Zoon (Hebreeën 1:1), zoals dat in de evangeliën geschreven staat. ‘... *Ik spreek niet uit Mijzelf, maar de Vader, Die Mij zendt, Die heeft Mij geboden wat Ik moet zeggen en wat Ik moet spreken.*’ (Johannes 12:49 CV) Hieruit kunnen we opmaken, dat de God van de Schriften kan spreken en kan schrijven en dat Hij dan ook anderen kan vertellen en leiden in wat ze moeten schrijven en spreken.

Hoe werden mensen geïnspireerd?

Kregen de mensen een ‘trance’, een soort ‘betovering’ of ‘extase’ over zich en schreven ze toen alles maar op wat in hen opkwam, of dicteerde God door heilige geest de precieze woorden die ze moesten gebruiken of schrijven?

Omdat er vele misleidende en valse beweringen van mensen zijn, die zelf zogenaamd geïnspireerde ‘visioenen’ of ‘openbaringen’ zeggen te hebben ontvangen, is het goed om de vraag van inspiratie te overdenken.

Wij moeten goed de nadruk leggen op het feit, dat *gedachten* alleen in *woorden* kunnen worden *uitgedrukt*. Deze woorden moeten de *precieze gedachte* van de spreker *tot uitdrukking brengen*, anders is de exacte gedachte niet uitgedrukt. (Denk bijvoorbeeld maar eens aan het spelletje waarbij mensen een enigszins ingewikkelde uitspraak aan elkaar door moet geven.... Wat is er aan het slot van de exacte uitspraak overgebleven?)

Paulus moedigt Timotheus aan om ‘gezonde woorden’ te gebruiken, ‘*die je van mij hoort*’, zegt de apostel (2 Timotheus 1:3). Teneinde onnauwkeurigheid te vermijden, dient de geheiligde¹ schrijver niet meer te zijn dan een ‘secretaris’ en hoort hij de woorden precies weer te geven. De Schrift bevestigt dit met de woorden van de apostel Petrus in 2 Petrus 1 vers 21:

‘... want nooit is profetie voortgekomen uit de wil van een mens, maar, door de heilige geest gedreven, hebben mensen van Godswege gesproken.’

¹ geheiligd, d.w.z. op God gericht.

Veel van wat door de oude Hebreeuwse profeten werd geschreven, begrepen zij zelf ook niet (1 Petrus 1:10-12), ook waren zij niet allemaal goede of heilige mensen (Bileam: Numeri 22:38 en 23:26), maar zij werden door God gebruikt. Zie eveneens koning Saul (1 Samuel 10:10-12) of Kajafas (Johannes 11:49-52).

Datzelfde maakte ook Mozes mee, *maar God zei, dat Hij met de mond van Mozes zou zijn* (Exodus 4:11-12). Zie ook Jeremia 1:9.

De woorden ‘de Heer zei’, ‘de Heer sprak’, ‘zo sprak de Heer’ komen 560 keer voor in de eerste vijf boeken (de Pentateuch), 300 keer in de historische en profetische geschriften en 1000 keer in de profeten, wat bij elkaar meer dan 2000 keer is.

Dit bevestigt de uitspraak van Petrus:

‘... want nooit is profetie voortgekomen uit de wil van een mens, maar, door de heilige geest gedreven, hebben mensen van Godswege gesproken’

De vervulling van de profetie is een waardevol bewijs van de inspiratie van de overige Schriften. Hoe samengestelder de profetie, hoe minder de kans op een toevallige vervulling.

Het is in de Schriften na te gaan, dat er door de Hebreeuwse profeten 25 specifieke voorspellingen werden gedaan over het verraad door Judas en de berechting, dood en begrafenis van Christus. Verschillende profeten deden deze in een periode van 500 jaar, van 1000 tot 500 voor Christus. Ze gingen allen in een tijdsbestek van 24 uur in vervulling in die ene persoon over wie zij spraken, Christus. Volgens de kansberekening is de kans hierop 1 op 33,5 miljoen (1:33.500.000). Naast de verklaringen van inspiratie door de Schrift zelf, is ook dit waarschijnlijk een goed uitgangspunt om Gods woord ernstig te nemen.

De drie oudste manuscripten

De oudste en meest waardevolle manuscripten van de Griekse geschriften zijn: de Codex Sinaiticus, die zich nu in het Brits museum in Londen bevindt, de Codex Vaticanus in de bibliotheek van het Vaticaan in Rome en de Codex Alexandrinus, ook in het Brits mu-

seum. Deze manuscripten tonen ons de Schriften, zoals die in de eerste paar eeuwen bestonden, heel dicht bij de originele handschriften.

De vondst van de **Codex Sinaïticus** is een verhaal apart, waarover ook boeken zijn geschreven. Hij werd in de periode tussen 1844 en 1859 onverwacht gevonden door Dr. Tischendorf in het St. Catharina klooster aan de voet van de berg Sinaï in de Negevwoestijn. Het is de meest complete en perfecte van deze drie getuigen.

De **Codex Vaticanus** wedijvert met de Codex Sinaïticus wie de oudste is. Hij is sinds 1481 in Rome, afgezien van een korte onderbreking, toen Napoleon het manuscript naar Parijs bracht. In de jaren 1889-90 heeft paus Leo de XIII een kopie in druk laten uitgeven.

De jongste van deze drie manuscripten is de **Codex Alexandrinus**. Hij werd aan Engeland geschonken door de Patriarch van Konstantinopel en in 1628 aan koning Charles I overhandigd. Geen van deze drie manuscripten was beschikbaar voor de samenstellers van de Statenvertaling, die in 1637 uitkwam.

De Griekse tekst, die in de studievergie van de Brief aan de Efeziërs wordt gebruikt, komt voort uit deze drie oudste manuscripten.

Gijs Bernouw